

בס"ג

וַעֲבַדְנוּ נְחֻמָּן מִבְּרַסְלָה

אֵל בְּלִיר

טוב להגיד ולשיר

נְחֻמָּן נְחֻמָּן נְחֻמָּן נְחֻמָּן

לזכות לכל הישועות

רבנו נחמן מברסלב פירושים על פרשת "אמר"

והכהן הגדול מאחיו

(ויקרא כ"א, י')

עשירות דקדושה, שנמשך על ידי יראה ושמירת הברית, הוא בבחינת הארת פנים, וזוכין על ידי זה להתבוננות גדול, שהוא בחינת השגת אלקות (כמבואר בלקוטי מוהר"ן א', ס').

ועל כן זכה הכהן גדול לעשירות גדול. כמו שכתוב והכהן הגדול מאחיו ודרשו רבותינו ז"ל גדלוהו משל אחיו כי זכה לעשירות דקדושה הנ"ל על ידי היראה הנמשכת על ידי הדרת פנים. ועל ידי עשירות הנה זוכין להתבוננות הנ"ל. וזהו בחינת והכהן הגדול מאחיו אשר יצק על ראשו שמן המשחה. זה בחינת התבוננות המחין הנ"ל שהוא בחינת שמן משחת קדש כמובא ששמן משחת קדש זה בחינת מחין התבוננות הינו התבוננות הנ"ל. וזהו שהתורה נותנת טעם לדבריה שהזהירה להגדיל ולהעשיר את הכהן הגדול. כמו שכתוב והכהן הגדול מאחיו גדלוהו משל אחיו. והטעם אשר יצק על ראשו שמן המשחה כי הוא נמשח על ראשו בשמן משחת קדש שהוא בחינת התבוננות הנ"ל והוא צריך להמשיך תמיד ולהאיר על ראשו שמן המשחה הנ"ל בחינת התבוננות הנ"ל בבחינת (קהלת ט) ושמן על ראשך אל יחסר על כן הוא זכה לעשירות גדול כי על ידי זה זוכין להתבוננות הנ"ל.

וכל הכהנים נכללין בהכהן הגדול שהוא כלול מהם ועל כן גם שאר הכהנים רבם ככלם זכו לעשירות גדול דקדושה. כי קמרת מעשרת ומעולם לא שנה בה אדם כדי שיתעשרו כל הכהנים. כי כלם זכו לעשירות הנ"ל הנמשך על ידי היראה שהוא בחינת עבודת הכהנים בבית המקדש שעל ידי זה זוכין להתבוננות הנ"ל בחינת שמן משחת קדש כנ"ל. ועל כן הכהנים נתקדשו בקדשת הברית יותר מכל ישראל כי נצטוו מצות יתרות בקדשת הברית יותר משאר ישראל כמו שכתוב קדשים יהיו וכו'. אשה גרושה זונה וחללה לא יקחו וכו' וכמו שכתוב (דברים לג) כי שמו אמתך ובריתך ינצרו כי הם זוכין ליראה כנ"ל שעל ידי זה זוכין לשמירת הברית כמבאר במאמר הנ"ל שעל ידי זה זוכין לעשירות הנ"ל. (לקוטי הלכות - הלכות פדיון פטר חמור ב',

אות ג')

ובא השמש וטהר

(ויקרא כ"ב, ו')

דעת לנבון נקל שזה הפסוק: ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים, מרמז על ביאת שמשו ביומו האחרון בעת פטירתו שהוא בחינת ביאת השמש של כל ימי חייו שיש שעקר גמר טהרתו וזכה רק אחר ביאת שמשו לגמרי, וכעין שאמרו רבותינו ז"ל (יומא דף פו) שיש כמה וכמה אף על פי שעשו תשובה והיה להם יסורים עדין תשובה ויום כפור ויסורין תולין עד יום המיתה שמכפר. ועל כן כל מי שהוא בבחינה זאת אם יפל חס ושלום בדעתו מחמת זה שעובר עליו, לא יזכה גם אחר יום המיתה, שהוא אחר ביאת שמשו, לאכל מן הקדשים, כי בודאי הטמא לגמרי ולא טבל עדין אין מועיל לו הערב שמש, רק זה שהתיגע כל ימיו בכל מה שעבר עליו והתחזק ברצון וטבל במקוה והתחיל בכל יום להטהר עצמו וכו', אף על פי שלא עלתה בידו להטהר בשלמות, אף על פי כן לית רעותא טבא דאתאביד ואין רצון טוב שנאבד, מכל שכן דבור טוב ומעשה טוב, עד שיזכה שישלם טהרתו אחר ביאת שמשו ביומו האחרון, בבחינת ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים שהוא חלקו הטוב לעולם הבא שיזכה אליו תכף אחר ביאת שמשו ולא יצטרך להתנגל ולסבל מה שצריך לסבל מי שלא הכין את עצמו כלל בימי חייו, כי אז ביום האחרון מתקבצים כל מה שחטף טוב בזה העולם בכל יום ויום וכל רצון ורצון טוב שהיה לו בכל יום ויום כל ימי חייו, ורק זה הוא תקותו והשארתו לנצח. ואז ידע ויבין כל אחד ואחד החלוק שבין מי שהשתדל ורדף אחר התכלית ברצונות חזקים בכל יום אף על פי שלא זכה אליו בשלמות וביין מי שלא השתדל כלל.

וכמו שכתוב (מלאכי ג) ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע וכו', שיהיה חלוק אפלו בין מי ששנה פרקו מאה פעמים למי ששנה פרקו מאה פעמים ואחד (חגיגה ט). מכל שכן וכל שכן בין המשתדל לאינו משתדל. והעקר כפי התקרבותו לצדיקו אמת הנכללים בזקנים דקדושה העוסקים להעלות כל הנופלים והרחוקים מאד מאד ממקומם שהם לרצון עליון, אשרי שיאחו בהם. (לקוטי הלכות - הלכות

ברכת השחר ה' - אות מ"ב)

ובא השמש וטהר ואחר יאכל

מן הקדשים

(ויקרא כ"ב, ו')

זה שנטמא ורוצה להטהר צריך טבילה במקוה, כדי להמשיך עליו קדשה וטהרה ממקוה העליונה, שהוא בחינת מקוה של שבועות שהוא בחינת שער החמשים, שהוא שרש התורה, בחינת הארת רצון העליון שמאירין הצדיקי אמת שהם בחינת משה בלב כל ישראל, שיאיר להם בכל מיני השף ואפלה, שעל-ידי-זה מעלין את הנפשות, מבחינת שמד חס ושלום לרצון, ומשם נמשך הטהרה לכל הטובלים במקוה להטהר מטמאתן. אך אף-על-פי שהצדיקים אמתיים עושים עם נפשות ישראל מה שעושים, להאיר להם הרצון ולהעלותם מטמאה לטהרה, אף-על-פי-כן הבחירה ביד כל אחד, וצריך כל אחד להמשיך על עצמו הרצון דקדשה ולקשר לזה כל מחשבתו ולבו. והעקר, שצריך להמתין עד גמר הישועה, כי בכל יום עושה השם יתברך תדשות לגמרי בשביל תקון נפשות ישראל, שזה בחינת טהרת הטמאים, שצריכין להמתין עד הערב שמש, ויש שצריכין להמתין יותר, כמבאר בפנים. והעקר, להתחזק בכל אלו הימים שאינו זוכה עדין לשלמות טהרתו, אף-על-פי-כן יצפה לישועה ויתחזק בכל פעם ברצונות הנקיים להשם יתברך, עד שיזכה ליום ישועתו שהוא בחינת גמר טהרתו לגמרי, ואז יאכל מן הקדשים. (לקוטי הלכות – הלכות ברכות השחר א' – אותיות מ"א מ"ו לפי אוצר היראה – מקוה, ב')

וכל זר לא יאכל קדש

(ויקרא כ"ב, י')

כל המאכלים הקדושים ביותר אסורים גם-כן למי שאינו ראוי להן באסור חמור מאד, כי מחמת שהם קדושים בקדשה יתרה מאד אין כח בהמקבל לקבל החיות והקדשה המרבה הנמשך עליהם. ועל-כן אם ירצה לאכלם חס ושלום מי שאינו ראוי להם הוא גורם שבירת כלים מחדש, בחינת רבוי השמן גורם כבוי הנר. ועל-כן כל זר לא יאכל קדש, כי אין בו כח לקבל החיות המרבה הנמשך על-ידי אכילת קדש, שזהו בחינת רבוי השמן שגורם כבוי הנר, שזהו בחינת שבירת כלים, שמשם עקר יניקת הסטרא אחרא... (לקוטי הלכות – הלכות הכשר כלים ג' – אות א')

וכל זר לא יאכל קדש

(ויקרא כ"ב, י')

כל זמן שאין האדם זוכה לשבר את היצר הרע והמניעות והעכובים מעבודת השם יתברך עד

שיזכה לעבודה תמה כראוי ולעשות מצות ומעשים טובים בשמחה בתכלית השלמות כראוי, שעל-ידי-זה זוכה לתקן המסדר והמישב את המוחין ולהשיג על-ידי-זה את אור האין-סוף בבחינת מטי ולא מטי. וכל זמן שלא זכה לזה, אזי אינו ראוי לכנס לשום השגה ולא לשום חקירה בידיעתו יתברך, כי עליו נאמר: "וכל זר לא יאכל קדש", וכל ההשגות הם אצלו בבחינת מה למעלה ומה למטה ובחינת במפלא ממו אל תדרש, ואם ירצה להתחכם בידיעת אלקותו יתברך ודרכיו הנפלאים על-ידי חכמתו ושכלו בודאי יקלקל ויפגם הרבה ויוכל לפל, חס ושלום, בכפירות ואפיקורסות גדול, ועליו נאמר: "חכמתך ודעתך היא שובבתך", כי מאחר שלא זכה למעשים טובים ולא תקן המסדר והמישב, על-כן אין לו שום כלי עדין לקבל הדעת הקדושה, על-כן צריך לסמוך רק על אמונה לבד, ולילך בעקבות אבותינו הקדושים ובעקבות הצדיקים אמתיים בלי שום חקירה כלל. (לקוטי הלכות – הלכות נפילת-אפים ד', אות י' לפי אוצר היראה – אמונה, אות ט"ז)

שבעת ימים יהיה תחת אמו

ומיום השמיני והלאה ירצה

(ויקרא כ"ב, כ"ז)

זהו שאסור לשחט קדם שיעברו עליו שמונה ימים אחר שנולד, כמו הקרבן שכתוב בו (ויקרא כב): "שבעת ימים יהיה תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן וכו'", כי הקרבנות הם בחינת תקון הברית, כי באים להכניע ולהעביר רוח הבהמיות, על-כן אינו מרצה לקרבן עד יום השמיני, בבחינת מילה, שהוא תקון הברית, שמצותה ביום השמיני.

כי עקר תקון הברית הוא בבחינת יום השמיני שהוא למעלה מהשבעה ימים, שהוא בחינת הדעת, שמשם נמשך עקר תקון הברית, כמוכא. וצריך שיעברו עליו שבעה ימים כדי לצאת מן כח המדמה כח הבהמיות, שעקר אחיותו בבחינת שבעת ימים על-ידי אהבות הנפולות, כמוכא בדברי רבנו (בסימן נד). אבל בבחינת יום השמיני, שהוא בחינת מחין, אין לו אחיזה שם. ואז נעשה המילה, שהוא הכנעת הבהמיות ותקון הברית. וכן הוא גם-כן בחינת תקון הברית. וכן השחיטה, שהוא גם-כן בחינת תקון הברית, בחינת קרבן פג"ל, כדי להכניע כח הבהמיות. על-כן גם-כן צריך להמתין עד יום השמיני. כמו שכתב רבנו במאמר "תפלה לחבוק" (לקוטי

אותו ואת בנו לא תשחטו

ביום אחד

(ויקרא כ"ב, כ"ח)

וזה בחינת (ויקרא כב): אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד, כי באמת כל הנפשות שבבהמות וחיות ועופות הם נפשות אדם ממש, שנתגלגלו בהם. וזה עקר תקון השחיטה, להעלות הנפש שבחי שנתגלגלה וירדה ממעלתה בעוונותיה מבחינת אדם לבהמה, לחזור לתקנה ולהחזירה למעלתה, להעלותה מבהמה לאדם. על-כן צריך השוחט שיהיה איש בשר וירא שמים מאד. ויזהר היטב בנפשו לברך ברבת השחיטה בכונה גדולה ולזהר מאד מאד בכל דיני השחיטה, כדי שיזכה לתקן את הנפש ולהעלותה למעלתה מבהמה לאדם. ועל-כן הם חמשי הלכות שחיטה כנגד חמשה חמשי תורה, שהם כלל כל התורה כי זאת הבחינה של השחיטה הוא כלל כל התורה בלה, כי עקר כלל התורה הוא להעלות הנפש שהוא בחינת אדם וכו', שזהו בחינת שחיטה (ועיין בלקוטי מוהר"ן א' – סימן ל"ו).

ותקון זה שהוא להעלות ולברר הנפשות מבהמה לאדם וכו', שהוא בחינת שחיטה, בתקון זה אנו עוסקים כל ימינו בכל יום ויום ובכל דור ודור עד שיבוא משיח, שאז ישלם הברור פידוע, כי אי אפשר לתקן ולברר הכל ביום אחד, רק בכל יום ויום ובכל דור ודור מבררין ברורים מיוחדים, עד שישלם הברור בימי משיח (פידוע בכתבי האר"י ז"ל). והכלל, כי אין יום דומה לחברו וה' יתברך מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ובכל יום ויום מתבררין ברורים מיוחדים מה שאי אפשר לתקנם ביום אחר. וכן בכל דור ודור. ובשביל זה מתארך הגלות כל כך עד שישלם הברור (פמבאר כל זה בספר גלגולים ובשאר כתבי האר"י ז"ל).

ועל-כן חיוב על כל אדם להוליד בנים, כי אי אפשר להשלים הברור, כי אם מדור לדור, שכל דור צריך לתקן ולברר ברורים מיוחדים פפי היום וכפי הדור, כי כל יום ויום הוא בחינת דור מיוחד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל במדרש (קהלת רבה א, ה) על פסוק: "דור הלך ודור בא", אין לה יום שאין מתים בו ששים רבוא ונולדים בו ששים רבוא. נמצא, שבכל יום ויום מתחדש דור אחר שהוא ששים רבוא נפשות, כי אין דור פחות מששים רבוא. וזה שנאמר בקהלת: "וורח השמש ובא השמש, דור הולך ודור בא", כי כמו שזרח השמש ובא השמש בכל יום ויום, כמו כן מתחדש הדור בכל יום ויום, שהוא בחינת דור הולך ודור בא בכל יום.

וזהו בחינת אסור אותו ואת בנו, שלא לשחטם ביום אחד, כי כמו שבבני-אדם צריכין לברר מיום

מוהר"ן א' – סימן י"ט) שהכנעת רע הכולל על-ידי שלמות לשון הקדש הוא בחינת מילה, בחינת השמ"ל, עין שם, שזה בחינת השחיטה בפסין, בחינת הרב פיפיות, בחינת שלמות לשון הקדש. נמצא, שהוא בבחינת מילה, על-כן צריך להמתין עד יום השמיני. (לקוטי הלכות – הלכות שחיטה ב' – אות ז')

שור או כשב או עז כי יולד

(ויקרא כ"ב, כ"ז)

עקר הברור שבהם וחלב של בהמה אי אפשר כי אם על-ידי קרבנות שעולין על המזבח ממש, שמעצם קדשת המזבח והבית המקדש מתברר הטוב שבהם וחלב. ועל-ידי זה עקר הפירה, מחמת שעולה הטוב מעמקי הקלפות, שזה עקר התקון של כל החטאים. ועתה בגלותנו שאין לנו מזבח ולא קרבן אי אפשר לנו לברר הדים והחלב כלל, וכל תקונם על-ידי בחינת זרע הילודים, הינו שכל הבהמות שהיו בכל הגלות יהיה תקונם בשלמות על-ידי הגלות שיצאו מהם מדור לדור עד שיבוא משיח, שאז יעלו וילדותיהם לקרבנות על המזבח ואז יתקן כל הטוב שהיה כבוש בהם. ובשביל זה מצינו בתורה בכמה מקומות שהזכירה מהגלות הבהמות. וכמה מצוות תלוים בגלותיהם מה שאין בן בחיה, כמו שכתוב בבהמה (ויקרא כב): שור או כשב או עז כי יולד וכו'. ובתיב (שמות יג): קדש לי כל בכור פטר כל רחם וכו' באדם ובבהמה וכו'. כי עקר תקון הבהמות על-ידי בחינת הולדה, מחמת שהטוב שלהם גדול במעלה, שזהו בחינת קרבנות שבאין מבהמות וכו'.

ועל-כן אסרה התורה אסור אותו ואת בנו בבהמה ולא בחיה, כי מחמת שבבהמה אין נגמר הברור בשלמות על-ידי שחיטתה בעצמה כי אם עוד צריך הטוב שהיה כבוש בה להתברר על-ידי זרע הילודים. על-כן אסור לשחט אותה ואת בנה ביום אחד כמבאר בהלכות שחיטה (הלכה ד אות ג ד) לענין אסור אותו ואת בנו, עין שם. אבל בחיה לא הזכירה התורה הולדתה בשום מקום ואין שום מצוה תלויה בלדתה, כי שם בחינת החיות והטוב קטן מבהמה ועל-כן אינו כבוש כל-כך. ועל-כן הוא מתברר על-ידי השחיטה שלה בעצמה ואין ברורה תלוי בברור וילדותיה. ומאחר שאין לה שום שיכות עם וילדותיה לענין ברור הטוב, על-כן אין שיהיה בה אסור אותו ואת בנו כלל, מאחר שאין ברורם תלוי זה בזה כלל. (לקוטי הלכות – הלכות מליחה ד' – אות ל"א)

ודמם טעון כסוי. ועל כן "אותו ואת בנו" נזהג גם-כן רק בבהמות ולא בחיות, כי הבהמות, מחמת שהסמרא-אחרא מתגברת מאד על הטוב שבהם, על-כן כל תקונם על-ידי זרע הילודים, הינו על-ידי הולדות שיצאו מהם לדור ודור עד שיבוא משיח, שאז יתקן בשלמות כל הטוב שהיה כבוש בהם. ועל-כן כמה מצות נזהגות בולדי הבהמות, מה שאין כן בחיות. ומחמת שתקון וברור הטוב שבהם הוא על-ידי הולדה שלהם מדור לדור, על-כן אסור לשחטם אותו ואת בנו ביום אחד, מה שאין כן החיות, אין הברור שלהם תלוי בברור וולדותיהם, ואין להם שום שיכות עם הולדות לענין ברור הטוב שבהם, על-כן אין בהם אסור "אותו ואת בנו" (לקוטי הלכות - הלכות סימני בהמה וחיה שהורה ד', אות לא; ועיין הלכות שחיטה ד', אות ג' לפי אוצר היראה - אכילה, אות ק"ב)

לרצונכם תזבחו

(ויקרא כ"ב, כ"ט)

עבודת הקרבנות הייתה מתחלה בפכורות ואחר-כך נתנה לפנהנים כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ועקר עבודת הקרבנות הוא בחינת התגלות הרצון שהיה בבית-המקדש, כי כל הקרבנות הם נדבת לב בחינת רצון ועל-כן נאמר בכל הקרבנות: "לרצונכם תזבחו", כי על-ידי הקרבן מעלין מבהמה לאדם כידוע, הינו שמבררין ומעלין בחינת עשייה שהוא בחינת בהמיות, מעלין אותה לבחינת רצון שהוא בחינת דעת, בחינת אדם, כי עקר נפש האדם הוא בחינת אור הרצון. ועל-כן נקראין מעשה הקרבנות עבודה, כי באמת זה עקר העבודה להעלות בחינת עבודת בחינת עשייה, בחינת בהמיות לבחינת רצון, שהוא בחינת נשמת ישראל, שהם קרויים "אדם". וזה שאנו מתפללין "רצה" על עבודת הקרבנות שיתקבלו לרצון, כמו שאומרים: "ותהי לרצון תמיד עבודת". ועל-כן נקרא ברפת רצה עבודה, כמבאר בגמרא ופוסקים, כי עקר עבודת הקרבנות שיכללו ברצון העליון, הינו שיכלל עשייה ברצון ועל-כן היו כל הקרבנות בבית-המקדש ששם הארת הרצון. ועקר עבודת הקרבנות על-ידי הפנהנים וצריכין להיות כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם וישראל במעמדם, כי הכהן הוא בחינת החסד שנתגלה על-ידי היראה שנעשה על-ידי הרצון שעל-ידי החסד הזה נתבטלין כל הל"ט מלאכות שהם זחמת הנחש שנמשכין מפגם הרצון (כמבאר בלקוטי מוהר"ן ב', סימן ד'), ועל-כן היו צריכין ישראל במעמדן שהיו עוסקין בתורה שהוא בחינת התגלות הרצון, כי התורה כלה היא רצון, ועקר התגלות רצונו הוא על-ידי עסק התורה, כי שם מלבש רצונו

ליום דיקא ומדור לדור דיקא, כמו כן בבהמות וחיות וכו' צריכין ברורים חדשים בכל יום ובכל דור ודור. כי הכל אחד, כי גם הנפשות שבחי הם נפשות אדם שנתגלגלו בהם כנ"ל, ועל-כן גזר גם עליהם ה' יתברך: פרו ורבו וכו', כדי להשלים הברור בכל יום ובכל דור כנ"ל. ועקר הברור של נפשות הבהמות הוא על-ידי השחיטה כנ"ל, כי אז דיקא בשעת השחיטה מסתלקת הנפש שבחי ועולה למעלתה מחי למדבר כנ"ל. על-כן צותה התורה שלא לשחט אותו ואת בנו ביום אחד, כי הברור של הבהמה בעצמה על-ידי השחיטה, והברור של בנה הם שני ברורים מיוחדים, שהם בחינת ימים מיוחדים, כנ"ל ששנוי הימים ושנוי הדורות הם בחינה אחת. ועל-כן בודאי אסור לשחטם שניהם ביום אחד.

כי אי אפשר לברר הברור של שני דורות ביום אחד. ואם, חס ושלום, ירצה לברר הברור של שני דורות מיוחדים ביום אחד, תתגבר הסמרא אחרא ביותר מבתחלה, מאחר שרוצה לברר שלא בזמנו, על-כן מאחר שעקר התקון והברור של החי הוא על-ידי השחיטה, על-כן אסור לשחט אותו ואת בנו ביום אחד, כי אי אפשר לברר הברור של שני דורות מיוחדים ביום אחד, כי כל יום ויום הוא בחינת דור מיוחד כנ"ל. (לקוטי הלכות - הלכות שחיטה ד' - אותיות ג' ד')

אותו ואת בנו

(ויקרא כ"ב, כ"ח)

אמרו רבותינו ז"ל; "כי הגדיל לעשות" (יואל ב', כ') שהיצר הרע פשט ידו בגדולים. כי כן הוא על-פירב, שבכל דבר שיש בו טוב גדול במעלה ביותר, אזי הסמרא-אחרא מתגברת על הטוב הזה לכבש אותו בגלות יותר, וחושבין מחשבות ועצות עמקות איך להעלים את הטוב הזה, ועל-ידי-זה מכניסין אותו לתוך עמק מחשבתם; רק אף-על-פי-כן ואתה מרום לעולם ה', כי לפעמים יצא הטוב על-ידי-זה דיקא מעמק גלותו, כי מאחר שמכניסים אותו לתוך עמק מחשבתם שממש נמשך טפת ההולדה, על-ידי-זה יוצא הטוב בזרע הילודים, כמבאר כל זה בפנים. וזה בחינת החלוק שבין בהמה לחיה, כי בבהמות מלבש טוב גדול ביותר, ועל-כן עולין לריח ניחוח על-ידי הקרבנות, ודיקא מחמת זה מתגברת הסמרא-אחרא ורוח הבהמיות עליהם ביותר ועל-כן תנועתם כבדה ביותר, ועל-כן דמן אין טעון כסוי וחלבם אסור, כמבאר בפנים, מה שאין כן בחיות, שאין מלבש בהן טוב גדול כל-כך, ועל-כן נפר בהם דיקא החיות ביותר, כי הם קלי התנועה מחמת שאין הסמרא-אחרא מתגברת כל-כך להעלים חיותם וטובם, ועל-כן חלבם מתר

אִפְלוּ בַשָּׁעַת הַהִסְתַּרְתָּהּ, שָׂאוּ כְּתִיב: תְּדַשְׁכֶּם וּמוֹעֲדֵיכֶם שִׁנְאָה נִפְשִׁי, וְאֵלֹהֵי שַׁבָּת לֹא קָאָמַר, כְּמֵאמַר חֲכָמֵינוּ ז"ל, כִּי שַׁבָּת הוּא שְׂמָא דְקַדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא, וְכִבְיָכוּל בַּשַּׁבָּת נִמְשָׁךְ וְנִתְגַּלָּה הַחַיִּית מְחֵי הַחַיִּים, שָׂאִין שׁוּם הַסְתַּרְתָּה מִנְעַת לְשָׁם, כִּי בַעֲצֵם הַקְּדָשָׁה כִּבְיָכוּל אִין פְּגָם מִגִּיעַ לְשָׁם, כִּידוּעַ, כִּי אִיהוּ לֹא אֲשַׁתְּנִי בְּכָל אֶתְרִי. וְזֶה בְּחִינַת קְדֻשַׁת שַׁבָּת שְׂקִיבֵי עָא וְקִימָא, כִּי קְדָשְׁתָּהּ הוּא מִמְּנוּ יִתְבָּרַךְ בַּעֲצָמוֹ, וְאִפְלוּ בַתּוֹךְ הַגְּלוּת וְהַתְּנַבְּרוּת הַהִסְתַּרְתָּה כְּלִכְדָּהּ, עַד שְׂכִבְיָכוּל נִפְגָּם קְדֻשַׁת הַדָּשׁ יוֹם-טוֹב כְּנ"ל, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אִין קְדֻשַׁת שַׁבָּת נִפְגָּמַת, בְּחִינַת יְאֵלוֹ שַׁבָּת לֹא קָאָמַר. וְעַל-כֵּן אֲדַרְבָּא, מִקְדָּשַׁת שַׁבָּת קוֹרִין אֶת הַחַיִּית וְהַדְּעַת לַתּוֹךְ הַיָּמִים טוֹבִים וְרַאשֵׁי הַדָּשִׁים, עַד שִׁתְּנַגְּלָה הַהִסְתַּרְתָּה גַם בְּהֵם וְתִתְהַפֵּף לְדַעַת, שְׁזָה עֵקֶר קְדֻשַׁת יוֹם-טוֹב. וְעַל-כֵּן הִגְאֵלָה תְּלוּיָהּ בַּשְּׂמִירַת שַׁבָּת, כְּמֵאמַר רַבּוּתֵינוּ ז"ל, כִּי עַל-יְדֵי שַׁבָּת נִתְגַּלָּה הַהִסְתַּרְתָּה וּמִתְהַפֵּכַת לְדַעַת, שְׁזָהוּ עֵקֶר בְּחִינַת הִגְאֵלָה. (לְקוּטֵי הַלְכוּת - הַלְכוּת רֵאשׁ חוּדֵשׁ ג' לְפִי אוּצַר הִירָאָה - מוֹעֲדֵי ה' שַׁבָּת, אוֹת ע"ט)

אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם

מִקְרָאֵי קְדָשׁ

(ויקרא כ"ג, ד')

הַקְּדָשׁ קוֹרָא וּמִגְלָה אֶת הַרְצוֹן (דְּהֵינּוּ לְהֵאֱמִין שֶׁהַכֹּל מִתְנַהֵג רַק בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ לְבַד, וְאִין שׁוּם חַיּוֹב הַסְּבַע כָּלָל - כְּמֵבֹאֵר בְּלְקוּטֵי מוֹהַר"ן ב' - סִימָן ד', עֵיין ש"ס), כִּי בְּכָל מְקוֹם שֵׁישׁ קְדָשָׁה נִתְגַּלָּה הַרְצוֹן בְּבְחִינַת מִקְרָא קְדָשׁ. כִּי קְדָשׁ הִיא בְּחִינַת חֲכָמָה כִּידוּעַ, הֵינּוּ בְּחִינַת הַחֲכָמִים שְׂבַקְדָּשָׁה שְׁהֵם בְּחִינַת קְדָשׁ שְׁהֵם מִגְלִין אֶת הַרְצוֹן. וְעַל-כֵּן עֵקֶר קְדֻשַׁת יוֹם טוֹב תְּלוּי בְּחֲכָמֵי הַדּוֹר שְׁהֵם קוֹבְעִים אֶת הַשְּׂנִינִים וְהַחֲדָשִׁים וְכָל הַיָּמִים טוֹבִים תְּלוּיִים בְּהֵם, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (וַיִּקְרָא כג) אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קְדָשׁ כְּמוֹ שְׂדָרְשׁוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל (רֵאשׁ הַשָּׁנָה כד). כִּי עֵקֶר בְּחִינַת מִקְרָאֵי קְדָשׁ דְּהֵינּוּ לְקִרּוֹת וּלְגִלוּת אֶת הַרְצוֹן, הוּא עַל-יְדֵי חֲכָמֵי הַדּוֹר שֶׁעַל יָדָם נִשְׁמַע קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם טוֹב עַל-יְדֵי שְׁהֵם מִקְשָׁרִים כָּל הַרְצוֹנוֹת לְשֶׁרֶשׁ הַרְצוֹן. (לְקוּטֵי הַלְכוּת - הַלְכוּת קְדִישׁ, אוֹת ג')

וּסְפִרְתֶּם לָכֶם ...

אֶת עֵמֶר הַתְּנוּפָה

(ויקרא כ"ג, ט')

עַל-יְדֵי הַנִּפְתּוּת הַעֵמֶר שְׁעוֹרִים מִגְלִין וּמִפְרָסְמִין כִּי מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ וּבְכָל מְקוֹמוֹת מְמַשְׁלָתוֹ, דְּהֵינּוּ לְגִלוּת לְכָל הַנוֹפְלִים וּלְכָל הַרְחוּקִים מְאֹד מְאֹד מִה'

יִתְבָּרַךְ, כְּמֵבֹאֵר בְּדִבְרֵי רַבּנוּ ז"ל בְּמְקוֹם אַחֵר (סִימָן לג). וְעַל-כֵּן הִיוּ עוֹסְקִין בְּמַעֲמָדָן בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, כִּי מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית מִגְלִין שֶׁהַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ בְּרֵאשׁ הַכֹּל מֵרֵאשׁ וְעַד סוֹף וְעַל-כֵּן בּוֹדֵאי הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ וְעַל-יְדֵי זֶה שֶׁהִיוּ מִגְלִין הַרְצוֹן עַל-יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה יִרְאָה שֶׁהוּא בְּחִינַת לוּיִים בְּרוּכָנָם, כִּי יִרְאָה הוּא סְטָרָא דְלוּאֵי כִידוּעַ וְעַל-יְדֵי הִירְאָה נִמְשָׁךְ חֶסֶד שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּהֵן כְּנ"ל וְעַל-יְדֵי הַחֶסֶד הַזֶּה נִתְקַיַּם: "וְעָמְדוּ זָרִים וְרַעוּ צִאֲנָכֶם וְכוּ' וְאַתֶּם כְּהֵנִי ה' תִּקְרְאוּ", כְּהֵנִי ה' דִּיקָא בְּחִינַת 'עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה'. וְנִתְבַּטְּלִין כָּל הַל"ט מְלֵאכּוֹת שְׁהֵם בְּחִינַת עֲשִׂיהַּ וְעַל-כֵּן עֵקֶר הַעֲבוּדָה בְּכְהֵנִים, כִּי עֵקֶר מַעֲשֵׂה הַעֲבוּדָה הוּא לְפַתַּח עוֹלָם הָעֲשִׂיהַּ שֶׁיִּכְלַל עֲשִׂיהַּ בְּרִצּוֹן כְּנ"ל שְׁזָה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי כְּהֵן אִישׁ הַחֶסֶד שֶׁהוּא מְבַטֵּל זְהַמַּת הַל"ט מְלֵאכּוֹת בְּחִינַת עֲשִׂיהַּ וְאֵז נִכְלַל עֲשִׂיהַּ בְּרִצּוֹן שְׁזָהוּ עֵקֶר בְּחִינַת הַקְּרָבָן כְּנ"ל. וְעַל-כֵּן אֲדָם הוֹטָא מִבֵּיא קְרָבָן, כִּי כָּל הַחֲטָאִים נִמְשָׁכִין מִזְהַמַּת הַנְּחֹשׁ שֶׁהוּא תִקְרָה הָעֲשִׂיהַּ בְּחִינַת ל"ט מְלֵאכּוֹת, בְּחִינַת עֲצָבוֹת בַּעֲצָבוֹן תֵּאבְלָנָה שְׂמִשָּׁם נִמְשָׁכִין כָּל הַחֲטָאִים חֶסֶד וְשְׁלוֹם, וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי הַקְּרָבָן שְׂמִקְרִיב הַכְּהֵן בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ שְׁעַל-יְדֵי זֶה מְבַטְּלִין בְּחִינַת הַל"ט מְלֵאכּוֹת וְנִתְבַּטְּלַת זְהַמַּת הַנְּחֹשׁ מֵעוֹלָם הָעֲשִׂיהַּ וְנִכְלַל עֲשִׂיהַּ בְּרִצּוֹן, עַל-יְדֵי זֶה נִתְבַּפְּרִין וְנִתְבַּטְּלִין כָּל הָעוֹנוֹת שֶׁנִּמְשָׁכּוּ מִשָּׁם כְּנ"ל. וְנִתְהַפְּכִין הָעוֹנוֹת לְזִכְרוֹת, כִּי נִכְלָלִין הָעוֹנוֹת בְּבְחִינַת רְצוֹן, בְּבְחִינַת כִּי נִרְצָה עוֹנָה... (לְקוּטֵי הַלְכוּת - הַלְכוּת עֶרֶב ג' - אוֹת כ"ג)

אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה' ... שֶׁשֶׁת יָמִים

תַּעֲשֶׂה מְלֵאכָה וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת

(ויקרא כ"ג, ג-ד')

שַׁבָּת נִקְרָא "תַּחֲלָה לְמִקְרָאֵי קְדָשׁ", כִּי כָּל הָרֵאשִׁי הַדָּשִׁים וְהַיָּמִים טוֹבִים כְּלָם מְקַבְּלִין קְדֻשַׁתָּם מִקְדָּשַׁת שַׁבָּת-קְדָשׁ. וְעַל-כֵּן בְּפִרְשַׁת הַמוֹעֲדִים הַתַּחֲלִיל: "אֵלֶּה מוֹעֲדֵי ה' וְכוּ' שֶׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֵאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת", וְאַחֲרֵי-כֵן מִפְּרֵשׁ שְׂאֵר הַמוֹעֲדִים, כִּי שַׁבָּת הוּא תַּחֲלָה לְמִקְרָאֵי קְדָשׁ. כִּי יוֹם-טוֹב, יִשְׂרָאֵל הוּא דְמִקְדָּשִׁי לְהוֹ, כִּי כָּל הַיָּמִים טוֹבִים הֵם בְּחִינַת הַתְּנַלוּת הַדַּעַת, שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי שְׂמִנְלִין הַהִסְתַּרְתָּה, שְׁזָה תְּלוּי בְּיִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם צְרִיכִין לַעֲסֵק בַּעֲבוּדַת הַשָּׁם וּבַתּוֹרָה שֶׁהִיא שְׂמָא דְקַדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא, וְעַל-יְדֵי-זֶה קוֹרְאִין אֶת חַמֵי הַחַיִּים וּמִמְשִׁיכִין מִמְּנוּ חַיִּית שֶׁהוּא בְּחִינַת הַדַּעַת, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְגַּלִּין הַהִסְתַּרְוֹת וְנִתְהַפְּכִין לְדַעַת גְּדוֹל בְּיוֹתֵר. נִמְצָא שְׂכָל זֶה תְּלוּי בַּעֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל. אֲבָל קְדֻשַׁת שַׁבָּת הִיא קְבִיעָא וְקִימָא מַעֲצָמָה, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוּתֵינוּ ז"ל, וְאִין שׁוּם הַסְתַּרְתָּה וְלֹא שׁוּם פְּגָם מִגִּיעַ לְשָׁם, וְעַל-כֵּן

יתברך על-ידי מעשיהם הרעים חס ושלום, לגלות להם כי עדין ה' עמם ואצלם וקרוב להם תמיד בחינת הקיצו ורננו שכני עפר וכו' כי מלא כל הארץ כבודו וכו'. כי שעורים הוא מאכל בהמה שהוא העדר הדעת, שזה בחינת פגם החוטאים שמסלקין מעצמן הדעת ועושין מעשה בהמה חס ושלום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה ג.): אין אדם עובר עברה אלא אם בן נכנס בו רוח שטות. ועל-בן שעורים הוא מנחת קנאות של הסוטה שממש למדו רבותינו ז"ל זאת שאין אדם עובר עברה וכו', כמו שדרשו שם על פסוק: "כי תשטה אשתו", שאין אדם וכו' אלא אם בן נכנס בו רוח שטות. ומחמת זה מברחין להביא מנחות של שעורים, כי היא עשיתה מעשה בהמה אף קרבנה מאכל בהמה, כמו שפרש רש"י שם. ועל-ידי מנחת שעורים דיקא נבדקת. והוה בעצמו בחינת מנחת העמר שעורים שהיא 'בדיקו דאשת חיל', שהם כלל ישראל (כמבאר בזהר ברעיא מהימנא, עין שם). הינו שעל-ידי שמביאין עמר שעורים מאכל בהמה ומניפין ומרימין אותו למעלה ולמטה למי שהשמים והארץ שלו ולכל ארבע רוחות העולם למי שכל ארבע רוחות העולם שלו, כמו שפרש רש"י שם, על-ידי זה מגלין ומפרסמין כי מלא כל הארץ כבודו, הינו בחינה הנ"ל שגם בבחינת שעורים שהוא תכלית הנשמיות, בחינת מאכל בהמה העדר הדעת, בחינת פגם כל החטאים כנ"ל, גם שם מלא כבודו יתברך, כי לית אתר פנוי מניה והוא יתברך מחיה את כלם. ועל-בן אין שום יאוש בעולם כלל. וזה עקר הבדיקה והנפיון של בנסת ישראל, כמו שכתוב ברעיא מהימנא: "ואיהו בדיקא דאשת חיל", כי זה עקר הבדיקה והנפיון של כל אחד מישראל בשבא לטהר את עצמו מזהמתו כמו כלל ישראל שצריכין לטהר עצמן מזהמת מצרים באלו הימים, שעקר הבדיקה והנפיון אם יכול לעמד בכל מה שיעבר עליו שתמיד יתחזק בה' יתברך ולא יפל משום דבר בעולם, כי יאמין תמיד כי מלא כל הארץ כבודו ויהיה איד שיהיה אל יסתיר פניו מה' יתברך מלהשתוקק אליו ומצעקה ובקשה ותחנונים וכו', כי הרבה הרבה צריך לעבר על כל אחד לפי מדרגתו וכו'. ועל-בן עקר ההכנה לקבלת התורה, שהיא התגלות הדעת, הוא על-ידי העמר שעורים, שעל-ידי זה מתחילין להמשיך הארה הזאת של הדעת הנ"ל לידע ולהודיע ולהודע כי מלא כל הארץ כבודו ואפלו בתכלית הזהמא והגשמיות בבחינת עמר שעורים, גם שם יכולין לגלות כבודו יתברך, ואדרבא, דיקא על-ידי זה, על-ידי בחינת עמר שעורים מגלין ומפרסמין כבודו יתברך על-ידי שהרחוקים ביותר, שהם בבחינת שעורים, בחינת בהמיות כשהם מודים ומודיעים אמונתו הקדושה

יתברך, שעל-ידי זה עקר הגדלות והתגלות כבודו יתברך בבחינת (זהר יתרו טט): 'כד אתי יתרו דיקא כדין אסתליק ואתיקר שמא דקדשא בריך הוא עלא ותתא' (כמוכא בדבריו ז"ל כמה פעמים (לקוטי מוהר"ן קמא סימן י, יד, נט)):

ועל-בן סופרין הימים לעמר, כמו שכתוב (ויקרא כג, טו): "וספרתם לכם" — לעצמכם. מה התם "וספרה לה" לעצמה, אוף הכא "וספרתם לכם" — לעצמכם, כמו שכתוב בזהר הקדוש, הינו כי כל אחד צריך לספר ולהחיות ימיו על-ידי בחינת עמר שעורים שממש מקבל חיות בכל יום ויום מימי הספירה שהם הכנה וטהרה לקבלת התורה, שעקר הכנה וטהרה על-ידי שסופר ומונה בכל יום ויום אל העמר שעורים שבזה מזכיר את עצמו, כי בכל יום כי מלא כל הארץ כבודו ומכל הטמאות והזהמות שבעולם יכולים לשוב אליו יתברך כי מלא כל הארץ כבודו, שזה נתגלה על-ידי העמר שעורים כנ"ל.

כי זה ידוע שאי אפשר לקפץ בפעם אחד אל הקדשה בשלמות, כי הבא לטהר מסייעין לו, אומרים לו המתן (יומא לח:), שצריך להמתין הרבה כל אחד כפי ענינו (כמו שכתוב בהתורה "קרא את יהושע וכו'" — לקוטי מוהר"ן א' — סימן ו', עין שם), ובדאי כל אחד כפי ענינו בכל הימים שצריך להמתין עד שיזכה להתקדש פראוי בודאי בכל אלו הימים עובר עליו מה שעובר מחמת שעדין לא נטהר מזהמתו, ובכל הימים הוא נתנסה ונבדק מה' יתברך בבחינת עמר שעורים' שהוא הבדיקה של כלל ישראל שצריכין לצאת מזהמת מצרים ולזכות לקבלת התורה ביום החמשים בשבועות הקדוש, כי כמו שבכלל ישראל, כן הוא בפרטיות אצל כל אחד ואחד. והבן הדברים היטב, כי אי אפשר לבאר כל זה היטב, כי כבר דברנו מזה היטב בכמה מקומות ואף-על-פי-כן עדין יש נסיונות הרבה לכל אדם בענין זה מה שצריך להתחזק שלא יפל בדעתו בשום אופן, כי כמו שהאדם צריך לעמד בנסיון לבלי לילך אחר תאוותיו בהתר או באסור חס ושלום, כמו-כן צריך להתחזק לעמד בנסיון אם כבר נכשל כמה שנכשל חס ושלום, לבלי יפל על-ידי זה כלל, כי כל הנפילות שנופל הוא רק מעשי בעל דבר שרוצה ללכודו ברשתו חס ושלום על-ידי זה דוקא. (לקוטי הלכות — הלכות פסח ט' — אותיות כ' כ"א)

וספרתם לכם

(ויקרא כ"ג, ט"ו)

'לכם' לעצמכם. 'לכם' — לעצמכם דיקא, שכל אחד צריך לספר ספירת העמר, שהוא בחינת התחזקות (כמבואר בלקוטי הלכות — הלכות פסח ט' — אות כ': על-ידי שמביאין עמר שעורים מאכל בהמה ומניפין

לִיד: העֹר הוּא בְּכָךְ וְכו' (עֵינ שָׁם כֹּל זֶה הֵיטֵב). וְהֵבֵן כִּי בַּמַּעֲשֵׂה הַזֹּאת מְבִינִים רַב הָעוֹלָם כִּמְה דְבָרִים הַנּוֹגְעִים לְעִבּוּדַת ה' יִתְבָּרַךְ שְׁצָרִיכִין לְהִתְנַהֵג בְּדַרְכֵי הַתְּמִימוּת וְלִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד אֲפִלוּ בַּעֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת גְּדוֹל. וְגַם עִבּוּדָתוֹ וְתַפְלָתוֹ אֵינּוּ בְּשִׁלְמוֹת כֻּלָּל, אַף־עַל־פִּי־כֵן יִהְיֶה בְּשִׂמְחָה בְּחִלְקוֹ תָּמִיד וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל הָעוֹלָם כֻּלָּל שִׁישׁ לָהֶם פְּרִנְסָה כְּנִגְדּוֹ בְּכַפְלֵי כַפְלִים וְיֵשׁ לָהֶם אֲכִילָה וְשִׁתְיָה וּמִלְבוּשִׁים נְאִים וְכו' וְאַף־עַל־פִּי־כֵן מְלֵאִים דְּאֲגוֹת תָּמִיד בְּרַבּוּי הַסְּרוּנוֹת וְגַם בְּעִבּוּדַת ה' בְּתוֹרָה וּבְתַפְלָה הֵם גְּדוֹלִים מִמֶּנּוּ אֲלֵפִים פַּעַמִּים וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ מִזֶּה כֻּלָּל, רַק יִהְיֶה שִׂמְחָה בְּחִלְקוֹ תָּמִיד, כִּמְבָאָר שָׁם שֶׁהֵלַחֵם שֶׁלּוֹ הָיָה אֲצִלוֹ כֹּל הַמַּאֲכָלִים שֶׁבְּעוֹלָם וְכו' וּמִנְעַל שֶׁלּוֹ שֶׁנֶּמֶר בְּכַמָּה יָמִים בִּיגִיעָה גְּדוֹלָה וְהָיָה מְלֵא הַסְּרוּנוֹת וְהַרְוִיחַ בּוֹ פְּחוֹת הַרְבֵּה מֵאַחֵרִים, אַף־עַל־פִּי־כֵן הָיָה יָקָר בְּעֵינָיו מְאֹד וְהִתְפָּאֵר בּוֹ הַרְבֵּה וְלֹא הִסְתַּכֵּל עַל אַחֵרִים כֻּלָּל וְאָמַר: מַה לִּי בֹוה, זֶה מַעֲשֵׂה שֶׁלּוֹ וְזֶהוּ מַעֲשֵׂה שְׁלִי וְכוּנִל.

וְרַבְּנּוֹ ז"ל רְמַז בְּעֲצֻמוֹ אַחַר שִׁסְפָּר מַעֲשֵׂה זֹאת שְׁכּוֹנָתוֹ לְעֵנִין תַּפְלָה וְעִבּוּדַת ה', כִּמוֹ שְׁמוּבָא שָׁם בְּסוּף שְׁאָמַר רַבְּנּוֹ ז"ל: וְאִם הַתַּפְלָה אֵינּוּ כְּרָאוּי הִיא מְנַעַל בְּשִׁלְשָׁה קְצוּוֹת וְהֵבֵן, עֵינ שָׁם. הֵינּוּ כַּנִּל, שְׁצָרִיכִין לְהִתְנַהֵג בְּתְמִימוּת גְּדוֹל בְּדַרְכֵי הַתֵּם הַנִּל וְצָרִיכִין לְדַקְדֵּק בְּכָל הַמַּעֲשֵׂה לְקַח לְעֲצֻמוֹ מוֹסֵר וְעִצּוֹת מִדְּבָרֵי הַתֵּם הַנִּל וְלִילֵךְ בְּדַרְכֵי וְלִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד וְאֵל יִבְלָבֵל אוֹתוֹ הָעוֹלָם כֻּלָּל. וְאֲפִלוּ חֲבָרָיו שְׂזוּכִין לְתַפְלָה וְעִבּוּדָה הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, אַף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ מִזֶּה כֻּלָּל רַק יִהְיֶה בְּשִׂמְחָה תָּמִיד בְּכָל נִקְדָּה וְנִקְדָּה טוֹבָה שְׁמֵרוּיִת בְּתַפְלָתוֹ וְעִבּוּדָתוֹ אִיךְ שֶׁהוּא, עֵינ שָׁם בְּהַמַּעֲשֵׂה וְתִבִּין. (לִיקוּטֵי הַלְכוֹת - הַלְכוֹת פֶּסַח ט' - אוֹת כ"ב)

וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת

מִיּוֹם הַבֵּיאֲכֶם אֶת עוֹמֵר הַתְּנוּפָה

שֶׁבַע שַׁבְּתוֹת תְּמִימוֹת תִּהְיֶינָה

(ויקרא כ"ג, ט"ו)

תִּכְרַךְ בְּמַחֲרַתוֹ שֶׁל פֶּסַח שְׁצָרִיכִין לְהִתְחִיל לְזַבֵּךְ עֲצֻמוֹ מִזִּמְמַת מְצָרִים וְלִהְיוֹת שִׂדְךָ הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ עַל עֲצֻמוֹ לְזִכּוֹת לְקַבֵּלֵת הַתּוֹרָה בְּשָׁבוּעוֹת, עַל־כֵּן צָרִיכִין לְהִבְיֵא עֵמֶר שְׁעוּרִים וְלִהְיוֹת וְלִהְיוֹת יָמֵי הַסְּפִירָה מְאוּתוֹ הַיּוֹם, כִּי עֵקֶר הַסְּפִירָה מִזִּמְמַת מְצָרִים הוּא לְסַהֵר עֲצֻמֵּנוּ מִפְּנֵם הַבְּרִית שֶׁהוּא פֶּנֶם הַדַּעַת וְלִהְיוֹת שִׂדְךָ עַל עֲצֻמֵּנוּ קְדֻשָּׁת וּפְרִישׁוֹת מִשֶּׁה רַבְּנּוֹ שֶׁהוּא קְדֻשַׁת הַדַּעַת וְכוּ. וְזֶה בְּחִינַת עֵמֶר שְׁעוּרִים כִּי עֵקֶר הַסְּפִירָה מִפְּנֵם הַבְּרִית הוּא עַל־יְדֵי מְחַרַּת הַמַּחְשָׁבָה, שְׁכָל אָדָם אֲפִלוּ אִם הוּא כִּמוֹ שֶׁהוּא, צָרִיךְ לְשַׁמֵּר אֶת עֲצֻמוֹ מִמַּחֲרַת עַל כָּל פְּנֵים לְבַל תִּצָּא

וּמְרִימִין אוֹתוֹ לְמַעְלָה וְלַמַּטָּה לְמֵי שְׁהַשְּׁמַיִם וְהָאָרֶץ שֶׁלּוֹ וְלְכָל אַרְבַּע רוּחוֹת הָעוֹלָם לְמֵי שְׁכָל אַרְבַּע רוּחוֹת הָעוֹלָם שֶׁלּוֹ, כִּמוֹ שְׁפָרַשׁ רַש"י שָׁם, עַל־יְדֵי זֶה מְגַלִּין וּמְפָרְסְמִין כִּי מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, הֵינּוּ שְׁנַם בְּבַחֲנֵינָת שְׁעוּרִים שֶׁהוּא תְּכֵלִית הַגְּשָׁמִיּוֹת, בְּחִינַת מְאֹכֵל בְּהֵמָה הַעֹדֵר הַדַּעַת, בְּחִינַת פֶּנֶם כָּל הַחֲטָאִים, גַּם שָׁם מְלֵא כְּבוֹדוֹ וְיִתְבָּרַךְ, כִּי לִית אֲתֵר פְּנוּי מְנִיָּה וְהוּא יִתְבָּרַךְ מַחֲיָה אֶת כָּלֵם. וְעַל־כֵּן אֵינ שׁוֹם יְאוּשׁ בְּעוֹלָם כֻּלָּל) לְעֲצֻמוֹ כִּפִּי מַה שֶׁהוּא וְלֹא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ מִחֲמַת שְׁנִדְמָה לוֹ שְׁחֲבָרָיו בְּנֵי גִילוֹ טוֹבִים מִמֶּנּוּ הַרְבֵּה, כִּי אַף־עַל־פִּי שֶׁהוּא מְדָה טוֹבָה לְהִיּוֹת עֵנּוּ וְלִהְיוֹת זִיק כָּל אָדָם טוֹב מִמֶּנּוּ, אֲכָל אִם יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ עַל־יְדֵי זֶה חֵם וְשָׁלוֹם, אֵינ זֶה עֲנוּה, אֲדַרְבָּא, זֶהוּ גְּדוּלוֹת גְּדוֹל שְׁאֵינ נָאָה לוֹ שִׁיעֵבֵד אֵיזָה עִבּוּדָה לְה' יִתְבָּרַךְ וְעֵדִין הוּא רְחוּק כָּל כָּךְ וְחֲבָרָיו כְּבָר וְכוּ לְמַה שְׁזָכּוּ, כִּי אֲסוּר לְהִרְהֵר אַחֲרֵי הַמְּקוֹם וּמִי יוֹדֵעַ מֵאֵיזָה מְקוֹם הוּא וּבֵאֵיזָה מְקוֹמוֹת נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי מַעֲשִׂיו, כִּי אֵינ אָדָם דוֹמָה לְחֲבָרוֹ כֻּלָּל. עַל־כֵּן כָּל אָדָם שְׂרוּעָה לְצִאֵת מִשְׁמַמָּתוֹ וְזִמְמָתוֹ, שְׂזָה בְּחִינַת סְפִירַת הָעֵמֶר כְּדִי שִׁיטְהָרוּ וְכוּ, צָרִיךְ לְסַפֵּר הַיָּמִים לְעֲצֻמוֹ דִּיקָא וְאֵל יִפִּיל אוֹתוֹ חֲבָרוֹ כֻּלָּל, חֵם וְשָׁלוֹם. וְזֶהוּ "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם" — 'לָכֶם' לְעֲצֻמְכֶם דִּיקָא וְהֵבֵן הֵיטֵב וְכַעֲנִין שְׁכַתֵּב רַבְּנּוֹ ז"ל עַל פֶּסוּק: "אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם", שְׁעַקֵּר הַתְּקַרְבוֹת אַבְרָהָם אֲבִינוֹ עָלָיו הַשָּׁלוֹם לְה' יִתְבָּרַךְ הָיָה עַל־יְדֵי שְׁחֵשֵׁב תָּמִיד שֶׁהוּא רַק אֶחָד בְּעוֹלָם וְלֹא הִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם מוֹנֵעַ וּמַעֲכָב וּמְבַלְבֵּל וְכוּ, עֵינ בְּתַחֲלַת הַסְּפָר לְקוּטֵי תְּנִינָא עֵנִין זֶה.

וּבְאֵמַת כִּמוֹ שִׁישׁ כִּמְה מִינֵי מְנִיעוֹת מִהַמוֹנְעִים הַרְשָׁעִים אוֹ מִתְּנַגְדִּים הַרוּצִים לְמַנַּע מִהֲאֵמַת בְּכַמָּה הַסְּתוֹת וּפְתוּיִים וְדְבָרֵי לִיצְנוּת וְחִלְקָלְקוֹת וְכוּ, כֵּן יֵשׁ גַּם כִּמְה מִינֵי מְנִיעוֹת וְחִלְקָלְקוֹת הַדַּעַת אֲפִלוּ מִחֲבָרָיו וְאוּחֲבָיו בְּאֵמַת. וְכָל זֶה אִי אֲפָשָׁר לְבָאָר בְּכַתֵּב רַק כָּל אֶחָד יְבִין בְּעֲצֻמוֹ כִּפִּי עֵנִינּוּ, וְכַנְגֵּד כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת וְחִלְקָלְקוֹת הַדַּעַת שֶׁבְּעוֹלָם צָרִיכִין לִילֵךְ בְּדַרְכֵי הַנִּל בְּבַחֲנֵינָת אֶחָד הָיָה אַבְרָהָם לְחֵשֵׁב כְּאֵלוֹ הוּא יְחִידֵי בְּעוֹלָם כַּנִּל. וְזֶה בְּחִינַת וּסְפַרְתֶּם לָכֶם, 'לָכֶם' לְעֲצֻמְכֶם כַּנִּל.

וְכִמוֹ שְׁמוּבָא בְּהַמַּעֲשֵׂה שֶׁל הַחֲכָם וְהַתֵּם (סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת מַעֲשֵׂה ט). מְבָאָר שָׁם שֶׁהַתֵּם הָיָה רַצְעֵן וְכוּ וְלֹא הָיָה יָכוֹל הַמְּלָאכָה כְּרָאוּי וּמִנְעַל שֶׁלּוֹ הָיָה בְּשִׁלְשָׁה קְצוּוֹת וְכוּ וְהוּא הָיָה מִתְּפָאֵר בּוֹ מְאֹד כִּמְה נָאָה וְיָפָה הַמְּנַעַל הַזֶּה וְכוּ. וְהִיתָה שׁוֹאֵלֵת לוֹ אֲשֶׁתוֹ: אִם כֵּן, מִפְּנֵי מַה שְׁאָרֵי בְּעַלֵי מְלָאכּוֹת נוֹטְלִים שִׁלְשָׁה זְהוּבִים בְּעַד זוּג מְנַעְלִים וְאֵתָה אֵינְךָ לּוֹקֵחַ כִּי אִם אֶחָד זָהָב וְחֲצִי, הַשִּׁיב לָהּ: מַה לִּי בֹוה, זֶה מַעֲשֵׂה שֶׁלּוֹ וְזֶה מַעֲשֵׂה שְׁלִי. (דָּאָם אֵיזוּ יַעֲנִימֵם מַעֲשֵׂה אֵינ אֵינ דָּאָם אֵיזוּ מִיִּין מַעֲשֵׂה) וְעוֹד: לְמַה לָּנוּ לְדַבֵּר מֵאַחֵרִים, הֲלֹא נִתְחִיל לְחֵשֵׁב כִּמְה וְכַמָּה אֲנִי מְרוּיִחַ בְּהַמְּנַעַל זֶה מִיָּד

מחשבתו לחוץ כלל, כי צריך לזכר היטב היטב ולידע שהמחשבה ביד האדם להטותה כרצונו. ואל כל אשר יחפץ יטה אותה. ואפלו אם כבר הרגלה מחשבתו לצאת לחוץ הרבה, אף-על-פי-כן בידו להטותה בכל פעם לדרך הישר. והוא כמו שיש צורך מהדרך שיכולין לתפסו באפסר בעל כרחו להטותו לדרך הישר, כי אי אפשר שיהיו שני מחשבות יחד בשום אופן ועל-כן אם יחשב מחשבה אחרת למוכה בהכרח שתדחה מחשבתו החיצונה וכל ההורין, כי אי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד בשום אופן, כמבאר כל זה היטב בדברי רבנו ז"ל (בלקוטי תניינא סימן נ). אבל צריכין לחזר זאת ולזכר זאת היטב היטב בכל פעם בכל יום ובכל עת, כי הרבה בני הנעורים נלכדו בזה שבאים למה שבאים, רחמנא לצלן, מחמת שנדמה להם כאלו אין מחשבתם בידם חס ושלום, ובאמת לא כן הוא, כי המחשבה ביד האדם תמיד כנ"ל.

וזה מרמז מצות ספירת העמר שהוא לטהר המחשבה שבמח מפנים הברית ולהמשיך על עצמו קדשת הדעת וכו', כי צריכין להביא עמר שעורים דיקא שהוא מאכל בהמה, שהוא בחינת כח המדמה שמשם כל הבלבולים וכל ההרהורים וכל הדמיונות. ועל-ידי מצות עמר שעורים מבררין המדמה ונמשך על האדם קדשה שיוכל להתחזק עצמו כנגד כל ההרהורים והדמיונות הבאין מבח המדמה. כי באמת אפלו תקף בלבול המדמה אפלו אם נתבלבל מאד מאד רחמנא לצלן, אף-על-פי-כן יכולין לבררו בקל בשב ואל תעשה, דהינו שישמר את עצמו מעתה על כל פנים לתפס מחשבתו לבל תצא לחוץ אפלו כחוט השערה. ואפלו אם לפעמים יוצאת לחוץ, חס ושלום, ואפלו אם יוצאת כמו שיוצאת יתפס אותה מיד שיזכר ויחזירנה אל מקומה למחשבה נקיה וכשרה. כי המחשבה ביד האדם תמיד כנ"ל, כי אי אפשר שיכנס במחו שני מחשבות בשום אופן.

וזה בחינת עמר שעורים, הינו שבחינת שעורים שהוא בחינת כח המדמה כנ"ל שמשם כל הנסיונות הבאים על האדם כפי המחשבות שחושב. וכל אלו המחשבות הם בחינת שערות מותרות מדין כידוע. וזה בחינת 'שעורים' לשון שערות. וכל אלו השערות שהם המותרות מדין שמהם כל ההרהורים והבלבולים הבאין מהמדמה שהוא בחינת שעורים כלם הם בבחינת עמר ומדה. וזהו בחינת עמר שעורים שצריכין לידע שהמח יש לו מדה ונגבול, ואין יכול לכנס בו יותר ממחשבה אחת בשום אופן, כמו כלי שמתקנת מדה אחת ויותר מזה אי אפשר לכנס בה, כמו כן המח הוא כלי שאי אפשר לכנס בו כי אם שערה אחת שהיא מחשבה אחת, ויותר מזה אי

אפשר לכנס בו בבת אחת, כי אינו יכול לקבל כי אם מחשבה אחת. רק מחמת רהיטת המחין, כי המח רץ מאד ואינו נח לעולם והוא כמו האינו נח (שקורין אום רוא שבזייגיר) על-כן המחשבות רודפין מאד מחשבה אחר מחשבה, מחמת זה טועים הרבה כאלו אין המחשבה בידם, אבל באמת לא כן הוא, כי אין יכול לכנס בהמחשבה שתי מחשבות ביחד. וכשיחשב מחשבה אחרת בודאי תדחה המחשבה הראשונה בלי מלחמה רק בשב ואל תעשה.

וזה בחינת עמר שעורים, שהמחשבות, שהם בחינת שערות, הם במח בבחינת עמר ומדה ואי אפשר לכנס שתי מחשבות בפעם אחת בשום אופן כנ"ל. וזה עקר הטירה מזהמת מצרים שהוא להטהר מפנים הברית שבא על-ידי פנים המחשבה, כי עקר הטירה על-ידי ששומרין המח כחוט השערה לבל תצא חוץ לגבול. ואפלו אם כבר יצא כמו שיצא בקל יכולין להחזירו על-ידי חוט השערה, דהינו על-ידי ששומרין מעתה להתחיל לחשב מחשבה אחרת, כי תקף כשיתחיל כחוט השערה לחשב מחשבה אחרת כשרה, תהיה נדחה המחשבה הראשונה מפילא כנ"ל.

ועל-כן מתחילין מיד לספר הימים לעמר, כי הימים הם החיות של האדם, כי כל חיותו נכלל בימים ובזמן שהם כל ימי חייו. ועקר החיות הוא החכמה שבמה, כמו שכתוב (קהלת ז): "החכמה תחיה וכו'". ועל-כן בכל יום יש בו חכמה ושכל שהוא חיותו וכמבאר כל זה בדבריו ז"ל במקום אחר, על-כן צריכין לספר הימים לעמר שתקף בשבא היום צריכין לספרו ולמנותו לעמר. לידע שהיום, שהוא החיות, שהוא החכמה שבמה שמשם כל המחשבות הם בבחינת עמר ומדה בבחינת עמר שעורים שאין שני שערות שהם שני מחשבות יכולין לכנס בפעם אחת, כמו שכתוב (איוב לח): "מי פלג לשטף תעלה וכו'".

וזה: "שבע שבתות תמימות תהינה", שצריכין לספר מתחלת היום כדי שיהיו תמימים, הינו שצריכין לזהר מתחלת היום שיהיה תמים כלו על-ידי שסופרו לעמר, שעל-ידי זה ממשיך על עצמו קדשת העמר והמדה של המחשבה, שעל-ידי זה יכול לדהות כל המחשבות רעות כנ"ל, שעל-ידי זה עקר קדשת המחין שהם קדשת הברית שממשיכין בימי הספירה וכנ"ל. וצריכין לזהר בזה מאד מתחלת היום לבלי להתחיל להניח לכנס במח מחשבה רעה חס ושלום, ואם כבר נכנסה חס ושלום, ידחה אותה כנ"ל. וזה בחינת שבע שבתות תמימות וכו' כנ"ל:

וזה שתלתה התורה מצות הספירה בשבת, כמו שכתוב (ויקרא כג): "וספרתם לכם ממחרת השבת

לעמד כנגדם בשב ואל תעשה וכנ"ל. (לקומי הלכות
– הלכות תפילין ו', אותיות ל"ב–ל"ד)

תספרו חמישים יום

(ויקרא כ"ג, ט"ז)

על-ידי הנפת עמר שעורים, שהוא מאכל בהמה, בחינת רוח סערה, רוח הבהמה ועל-כן נקראו שעורים מלשון סערה על-ידי-זה מכניעין בחינת עשו איש שעיר, שהוא הרוח הטמאה, רוח סערה, ומעלין ומבררין הרוח חיים שנבלע בתוכו אל הקדשה. ואז מתחילין לספר הימים, כדי לקשר מספר הימים, שהם בחינת חסרון, כי בכל מקום שיש מנין יש חסרון (עין 'יראה ואהבה', אות מ'). ועל-ידי ספירת העמר, שהוא מנין הקדשה, שסופרין הימים ומצפים להניע ליום החמישים, שהוא חג השבועות, כדי לצאת מטמאה לטהרה ולזכות לקבלת התורה, ששם עקר הרוח חיים, שהוא עקר שלמות כל החסרונות; על-כן על-ידי-זה מקשרין המנין לבחינת למעלה מהמנין, ששם שלמות כל החסרונות. וזה בחינת "תספרו חמישים יום", ובאמת אין סופרין רק מ"ט יום? אך באמת עקר תקון ושלמות כל המנין ומספר של הספירה הוא על-ידי יום החמישים, שהוא בחינת למעלה מהמנין. וזה בחינת שער החמישים שמאיר בשבועות, ששם עקר השלמות, כי משה רבנו, עליו השלום, השיג רק המ"ט שערים, ועל-כן נאמר בו: ותחסרהו מעט מאלקים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל; אבל באמת זה בעצמו הוא עקר שלמות החסרונות, כי משה רבנו זכה להגביה כל הבריאה שהוא בבחינת חסרון, כמבאר בפנים, עד למעלה למעלה, עד שהיו בחינות כל החסרונות נשלמים והיו סמוכים ממש לבחינת שלמות החסרונות, שזה בחינת מ"ט שערי-בינה שהשיג, שהם סמוכים בתכלית לשער החמישים, שמשם תכלית השלמות. כי זהו עקר התכלית, שהיו החסרונות שהם בחינת כלל העולם סמוכים ממש לבחינת שלמות כל החסרונות, כי בחינת שלמות בעצמו, שהוא שער החמישים, אי אפשר להמשיך בעולם, שלא יתבטל העולם, כי עקר הבריאה היה על-ידי הצמצום והחסרון. וזה בחינת "תספרו חמישים יום", שצריכים לקשר ולהעלות כל המספרים עד יום החמישים, ואז נכללין כל החסרונות בהשלמות וממשיכין הרוח-חיים משם להשלים החסרונות הכלולים בהמספרים של זה העולם, ועל-ידי-זה יוצאין מטמאה לטהרה, ונתבטל הרוח סערה, וזוכין לרוח חיים דקדשה, שזה בחינת כלל קבלת התורה, ששם עקר הרוח-חיים כנ"ל. ומחמת שעקר הרוח-חיים הוא שבת, על-כן כתיב "ממחרת השבת", וכתיב "שבע שבתות". וזה: "תמימת תהינה" תמימות

וכו' עד ממחרת השבת וכו' שבע שבתות תמימות וכו', כי עקר כח קדשת הדעת והמחשבה שהוא בחינת מצות ספירה הוא נמשך משבת, כי ששת ימי המעשה הם ימי מלאכה, כמו שכתוב (שמות כ): "ששת ימים תעשה מלאכתך ויום השביעי שבת לה". ועקר המלאכה של האדם בזה העולם הוא לברר ברורים. ועקר כל הברורים הם על-ידי ברור המחשבה, דהיינו על-ידי בחינה הנ"ל, על-ידי ששומרין המחשבה כחוט השערה ממחשבות חוץ והרהורים, שזהו עקר ברור כל הניצוצות הקדושות בבחינת בלהו במחשבה את-ברירו.

וזה בחינת מה שהעמר היה מנפה בשלש עשרה נפה (מנחות סו.), כי צריכין לזכך ולטהר ולנפות את המח בכמה וכמה ברורים עד שיזדכך היטב. וזכך המח בשלמות נקרא בשם נפה, כמו שכתוב במשנה (אבות פ"ק ה): ארבע מדות ביושבים לפני חכמים ספוג ומשפך משמרת ונפה, נפה — שמוציאה את הקמח וקולטת את הפלת. ומבאר בפרוש רש"י ושאר מפרשים שבחינת נפה היא המעלה שבארבע מדות הנ"ל, עין שם, כי זה העקר לקלט בהמח את הטוב והזך שהוא בחינת סלת ולדחות השאר לחוץ.

ועל-כן היה מנפה בשלש עשרה נפה כנגד שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם, שהם כלל התורה שצריכין לקבל בשבועות על-ידי מצות העמר, כי כל השלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן הם בכל אדם ובכל זמן, כי עקר התורה הוא המעשה, כמו שאמרו (שם פ"ק א): לא המדרש הוא העקר אלא המעשה. ועל-כן צריכין למעשה, דהיינו קיום התורה, כל השלש עשרה מדות, כי צריכין כמה וכמה עצות לעמד כנגד מה שצריכין לעמד.

וכל העצות האמתיות והתמימות שנמשכין מדברי הצדיקים האמתיים כלם כלולים בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, שהם נמשכין מבחינת שלש עשרה מדות של רחמים, שהם בחינת תליסר תקונא דיקנא שגלה רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, שהם שערות קדושות דדיקנא ששם בלה רחמים וחסד, והם כופין ומכניעין כל הדינים הנאחזין בשארי השערות, הינו שהי' יתברך משפיע עלינו על-ידי הצדיקי אמת, שהם בבחינת דיקנא קדישא, בחינת זקן מלא רחמים, הוא משפיע עלינו על ידם עצות קדושות ונפלאות הנמשכין משערות קדושות עליונות, מבחינת שערות הזקן, שאלו העצות כלולים בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן שעל ידם זוכין לאכפאי דינין שבשערות, דהיינו לנרש ולבער כל המחשבות רעות הנאחזין בהשערות להכניעם ולבטלם ולהכריח המח שישוב למחשבות בשרות וטהורות על-ידי כח השערות הקדושות של הדיקנא קדישא. שמשם כח כל העצות האמתיות והתמימות

דיקא, בחינת שלמות החסרונות (לקוטי הלכות – הלכות פסח ג' לפי אוצר היראה – פסח וספירה, אות ס"ג)

חמץ תאפינה

(ויקרא כ"ג, י"ז)

לפעמים נמשך על האדם הארה והתנוצצות גדול מלמעלה בלי שום אתערותא דלתתא, ואז צריך לרוץ אחריו יתברך בחפזון גדול, ולבלי להחמיץ מהו ולישב דעתו בלל, כי אם ירצה אז לישב דעתו, ויכל להבשל ולפל מאד, מאחר שההשגה גדולה ושגבה מאד מאד מבלי המחין שלו, מאחר שבאה מלמעלה בלי אתערותא דלתתא. ועל-ידי זה בעצמו שנשמרים אז לבלי להחמיץ את המח ולבלי להסתכל במה שאין לנו רשות, על-ידי זה בעצמו נעשה בחינת אתערותא דלתתא, עד שאנו זוכין לקבל אחר-כך המחין בהדרגה בסדר, ואז כל אחד לפי בחינתו זוכה לבחינת כח המסדר והמישב את שכלו, ואז אין צריכין חפזון, כי נמשך עלינו הארה מבחינת "תכלית הידיעה אשר לא נדע", על-ידי שנמשך עלינו הארת בחינת פתח, שהוא מלשון המתנה דיקא. וזה בחינת אסור החמץ בפסח ואחר-כך התר לגמרי, ובשבועות נתתקן החמץ בל-כך, עד שמביאין ממנו שתי הלחם, כמו שכתוב (ויקרא כג): חמץ תאפינה, כי אז מעלין בחינת החמץ לשרשו העליון בקדשה העליונה שהוא בחינת כח המסדר, שהוא בחינת המתן, בחינת פתח, שזהו בחינת חמץ שנעשה על-ידי המתנה ושהיה וכו'. (לקוטי הלכות – הלכות נפילת אפים ד' – אותיות יא יב כג לפי אוצר היראה – השנת אלקות – אות י')

ובקצרכם וכו' לא תכלה פאת שרף בקצרך ולקט קצירך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם

(ויקרא כ"ג, כ"ב)

שצריכין להניח פאה ולקט לעניים. כי על-ידי שמניחים מפרנסתו וקצירו פאה ולקט לעניים, על-ידי זה מוסיף כח להשכינה שהיא עניה בגלותא ולהצדיק בחינת משיח שנקרא עני, שיש להם כח לילך בשדה העליונה וללקט לקוטים וברורים מכל התעוררות והתעוררות שמתעורר כל אחד בכל פעם לה' יתברך ולבנות מהם בגין הקדשה וכו'. וכן מרמז על כל אחד בפעוסק בעסקי העולם הזה במשא ומתן ואכילה ושתייה וכיוצא, שכל זה הוא בחינת קצירה שהוא תכלית הזריעה ועקרה בשביל האכילה. ועל-כן האכילה ושתייה בחינת קצירה

שהיא התכלית וכו'. אבל באמת צריך האדם שיכונן לעקר התכלית הנצחי שיזכה בזה העולם על-ידי מעשיו הטובים לקבל שָׂכָרוּ בשדה העליונה, בבחינת בא יבא ברנה נושא אלמתיו (ועין מה שמבאר בהתורה ויאמר בעז אל רות) (לקוטי מוהר"ן א' – סימן ס"ה) על פסוק עיניך בשדה אשר יקצרון (וכו').

ועל-כן באמת אשריהם הצדיקים שאינם מקבלים כלום מזה העולם, וכל עבודתם ויגיעתם הכל בשביל התכלית הנצחי. אבל לאו כל אדם זוכה לזה. ועל-כן מזהיר את כלל ישראל שעל כל פנים לא יגמרו הקציר בשביל תאוות גופם לגמרי חס ושלום, רק יניחו פאה ולקט לעני ולגר, שהוא בפשיטות לתן צדקה מכל מה שחננו ה'.

וגם מרמז להניח פאה ולקט לעני שהוא נפשו שנקראת עניה בגלותא מחמת שהיא בגלות אצל, וצריך לרחם על נפשו העניה להניח ממאכלו ותאוותיו, על כל פנים פאה ולקט, שלא ימלא תאוותיו לגמרי רק יניח מתאוותיו בשביל נפשו העניה, שזה בחינת פאה ולקט לעני וכו'. ועל-ידי זה הצדיק שהוא בחינת עני מקבץ ומלקט כל אלו הנקודות טובות של כל אחד ואחד ובונה מהם בנינים... ועל-ידי אלו הלקוטים ממשיך תורה שהיא בחינת שבועות, ועל-כן נסמך פסוק זה לפרשת העמר ושבועות:

וזה בחינת הספרים הקדושים שנקראים בשם 'לקוטים'. וכן קרא אדוננו מורנו ורבנו ז"ל כל ספריו בשם 'לקוטים'. כי כל התורה הקדושה שמגלים הצדיקי אמת, הם על-ידי בחינת לקוטים הנ"ל. ועל-כן קורין רות בשבועות, כי היא ראש לגרים שהם בחינת בעלי תשובה, שכל תקונם על-ידי בחינת לקוטים הנ"ל שעל-ידי זה נעשה בחינת שבועות שהוא מתן תורה וכנ"ל. (לקוטי הלכות – הלכות תפילת מנחה ז' – אות ס"ד)

ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עין הדר... ושמחתם לפני ה' אלקיכם

(ויקרא כ"ג, מ')

נטילת הארבעה מינים בסכות זמן שמחתנו הוא כדי להמשיך השמחה של מצוה, שהיא בחינת עולם הבא, לתוך הלב, שיהיה בבחינת "נתתה שמחה בלב". כי האדם בעצמו כלול מכל העולמות, כידוע, ויש שהאדם בחינת עולם הבא ועולם הזה, הינו: הראש והדעת הוא בחינת עולם הבא, שאז יהיה עקר שלמות השגת הדעת, והגוף הוא בחינת עולם הזה, והעקר הוא הלב, שיש בו שני חללים, ששם משכן שני היצרים, יצר טוב ויצר הרע, שעל-ידי זה

רבותינו ז"ל הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה כי זה עקר האהבה והשלום כנ"ל, וכל זה בחינת סכה. וזה בחינת כל האזרח בישראל ישבו בסכת ודרשו רבותינו ז"ל מזה שכל ישראל יוצאין בסכה אחת הינו כי זה עקר מצות סכה שיכון להכלל באהבה ושלום גדול עם כל ישראל עד שיהיה נחשב כאלו כל ישראל יושבין בסכה אחת כי עקר הסכה כדי לתקן הנסיעות שיהיו בקדשה שיהיה פונתו רק בשביל להתועד זה עם זה וזה עם זה כדי שיכללו כל ישראל זה בזה באהבה ושלום גדול ויפירו כלם את האמת לאמתו לשוב אל ה' באמת וכו'. (לקוטי הלכות - הלכות פקדון ה' - אות ל"ט)

הוצא את המקלל

(ויקרא כ"ד, י"ד)

... דין המקלל (ויקרא כד) זה בחינת להכרית זרעו של עמלק שהיה בופר בעקר שהוא בחינת המקלל שחרף וגדף כמו עמלק. ומשה לא ידע מה לעשות עמו, כי באמת עקר עבודת משה וכל הצדיקים אמתיים שהם בבחינת משה הוא לקשר תכלית נקדה התחתונה לנקדה העליונה, דהינו להאיר גם בדיוטא התחתונה מאד להתפלל עליהם ולרחם עליהם ולהשתדל עמהם לקרב אותם גם כן לה' יתברך. ובשביל זה הם סובלים בזיונות ושפיכות דמים הרבה הכל בשביל לקרב כלם לה' יתברך. כמו שראינו איך משה מסר נפשו אחר הטא העגל והתפלל בעד ישראל והצילם מפליה חס ושלום, כמו שכתוב (תהלים קו, כג): לולא משה בחירו עמד בפרץ וכו'. על-כן לא ידע משה מה לעשות עם המקלל, כי אולי צריכין להאריך אף עליו גם כן. בפרט שהוא היה בן איש מצרי שהרגו משה קדם הזמן ושנה בזה ונתחייב גלות כמובא (ילקוט ואתחנן רמז תתכט) על פסוק (דברים ד, מא): אז יבדיל משה שלש ערים וכו'. על-כן היה מספק עתה מה לעשות עד שהודיעו ה' יתברך שחייב סקילה, כי אף-על-פי שצריכין לשתק על בזיונו אבל על בזיון ה' יתברך שמתרף ומגדף כל כך צריכין לנקם בו בכל מה דאפשר... (לקוטי הלכות - הלכות ברכת הפירות ה' - אות ט"ו)

עקר הבחירה של האדם, שהוא בעולם הזה דיקא. ועל-כן יכול האדם להרגיש לפעמים במחו ודעתו בחינת עולם הבא, מחמת שהמח והדעת בעצמם הם מבחינת עולם הבא; אבל העקר להמשיך זאת אל לבו, שהוא מרמוז לבחינת עולם הזה, עולם הבחירה, שזה בחינת להמשיך שמחת ענג עולם הבא אל תוך העולם הזה, בבחינת "וידעת היום והשבת אל לבבך" וכו'. וזה אנו ממשיכין על-ידי הנענועים עם הארבעה מינים, וכל הנענועים עד טבורא דלבא, כדי להמשיך השמחה של עולם הבא מהמח אל הלב, להרגיש שמחת עולם הבא בעולם הזה ממש גם בלב, ששם עקר השמחה כנ"ל, בבחינת "נתתה שמחה בלב". וזה שכתוב: "ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר וכו' ושמחתם לפני ה' אלקיכם", כי על-ידי-זה ממשיכין שלמות השמחה של מצוה גם בעולם הזה, עד שנוזף לעשות כל המצות תמיד בכל השנה בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה, עד שלא נרצה בשום שכר עולם הבא בשבילה, רק שמחתנו יהיה מהמצוה בעצמה. ועל-כן עקר ההדור הוא בהאתרוג, שהוא כנגד הלב, כמאמר רבותינו ז"ל; וטעם עזו ופריו שונה, כי העין בעצמו מרמוז על העולם הזה, שאין מרגישים בו טעם הקדשה כל-כך, רק הוא עולם המעשה, ועליו על העין הזה יגדלו פרות נפלאים שנוזף לאכלן ולהתענג מהם בעולם הבא, בעת קבול השכר; אבל עקר השלמות הוא, שנוזף לטעם טעם הטוב והנעים של הפרי גם בהעין בעצמו, שזה בחינת להרגיש ענג העולם הבא בשעת עשית המצוה תכף כנ"ל, שזה בחינת שטעם עזו ופריו שונה (לקוטי הלכות - הלכות חזקת קרקעות ג', אותיות י"א י"ב לפי אוצר היראה - אלול, ראש השנה... אות קס"ד)

כל האזרח בישראל ישבו בסוכות

(ויקרא כ"ג, מ"ב)

צריך האדם בנסיעתו לקדש מחשבתו לקשרה אל התורה לכוון בנסיעתו שנוסע בשביל אהבה ושלום להתועד עם בני ישראל לעסק בדברי תורה באמת כדי שהתורה תלך לפניו ותנחהו בחינת בהתהלךך תנחה אתך. וכל זה הוא בחינת סכה שהוא בחינת ענגי כבוד של נסיעת ישראל בחינת אהבה ושלום (בחינת סוכת שלום) כי עקר האהבה והשלום עם ישראל הוא כשמדברין ועוסקין יחד בדברי תורה ויראת שמים באמת כי להפך חס ושלום אין שלום אמר ה' וכו' ועקר השלום הוא התורה כמו שאמרו רבותינו ז"ל תלמידי חכמים מרבין שלום בעולם וכו'. ועל-כן הסכה בבחינת אהרן הפהן שבזכותו הלכו הענגי כבוד כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכמבאר בזהר הקדוש כי אהרן עסק בזה ביותר כמו שאמרו

שבת שלום

"השבת של רבי נחמן מברסלב" 054-8429006 (מאיר)